

ME TOO

LUKÁŠ BRUTOVSKÝ

IOKASTÉ

MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ
& SLOVENSKÉ KOMORNÍ DIVADLO MARTIN

REŽIE A VÝBĚR HUDBY
DRAMATURGIE
DRAMATURGICKÁ SPOLUPRÁCE
SCÉNA
OBJEKT NA SCÉNĚ
VÝTVARNÁ SPOLUPRÁCE
KOSTÝMY
VIDEOPROJEKCE
CHOREOGRAFIE

LUKÁŠ BRUTOVSKÝ
MIRO DACHO
LENKA DOMBROVSKÁ
PAVEL BORÁK
JURAJ POLIAK
MICHAELA POLIAKOVÁ
ZUZANA HUDÁKOVÁ
MATOUŠ ONDRA
MARTIN TALAGA

OBSAZENÍ

JANA OLHOVÁ
PETR KONÁŠ
JURAJ POLIAK

INSPICE

SEBASTIAN BLAŽEK

Manažerka provozu Komédie Martina Čacká. Technika, světla a zvuk pod vedením Roberta Štěpánka. Garderoba Helena Kmochová. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Scénu pod vedením Andreje Agricolu vyrobili v dílnách Slovenského komorního divadla Martin: Peter Klauďín, Peter Pecko a Jaroslav Fábry.

O LOKASTÉ NEVIEM POVEDAŤ NIČ

ROZHOVOR S LUKÁŠEM BRUTOVSKÝM

Co můžete říci o královně Lokasté ve vaší inscenaci? Já ji chápu spíše jako symbol, zástupkyni ženského pokolení než jako jedinečnou postavu.

O Lokasté neviem povedať prakticky nič – a práve tým je asi povedané mnoho. Jej rola je pasívna, je v rovine objektu, je to príbeh mlčania ženy uprostred výrazne maskulínneho mýtu. Je to trochu schválnosť, ale určite to nie je výhovorka, pretože o Lokasté naozaj nevieme povedať nič, nikdy nedostala skutočný priestor – a vymýšľať som si nechcel. Takže máme mlčanie a ironický zvrät v závere. Hlavnou postavou Lokasté, nie je Lokasté, ale príbeh, ktorý nakoniec Lokasté zavraždí.

Ženy v antickém světě nemohly hrát divadlo, nemohly psát hry, nemohly ani chodit do divadla (kromě mnoha jiného, co nemohly), to vše je dnes – u nás – dovoleno. Lze o Lokasté říci, že je to feministická inscenace, kterou napsal a režíroval muž pohledem mužských postav?

Tú nálepku bude musieť vymyslieť niekto iný ako ja. Ale onen – zdanlivý? – paradox mužského feministického písania je jednou z tém textu.

Dobře, tak já mám pocit, že ve svém textu sympatizujete – či soucítíte – se ženami, nicméně jim moc pomoci neumíte. Proč ale padla vaše volba na Lokasté? Máme i Faidru, Antigonu, Médeu, tam by se „pomsta“ na mužích mohla realizovat úspěšněji, respektive už byla realizována.

Na začiatku boli pragmatické úvahy o tom, že obsadenie takéhoto koprodučného projektu musí byť komorné, aby sme vôbec dokázali

skúšať, relatívne rýchlo sme museli nahlásiť názov a pokúsiť sa o anotáciu, ja som sa veľmi neoriginálne rozhodol pre oidipovský mýtus, ale vedel som, že hľadáme „inú optiku“, tak z Oidipa vznikla Lokasté. Je to takéto banálne. Neskôr som zistil, že príbeh Lokasté, ako ho podávajú rozličné verzie mýtu, je nadmieru plný utrpenia, že je toho na jednu postavu naozaj dost – a že na rozdiel od hrdiniek, ktoré menujete, Lokasté vlastne nedospeje k žiadnemu heroickému aktu. A práve tá nečinnosť, resp. nedostatok priestoru, sa stali východiskom k textu.

Ve scénárii k inscenaci vidím několik střetů – antického mýtu a současnosti, světa mužů a světa žen, mocných a ponižených. I když je místy text vtipný, rozhodně není optimistický. Co vypovídá o naší současnosti?

Mám dojem akoby sa opäť otvárali priestory pre tragédiu. Nejaký čas sme sa považovali za pánov situácie, kríza antropocentrizmu je ale aj v našom priestore hmatateľná – pandémie, vojna, klimatická kríza. Čosi, čo človek mohol zapríčiniť, ale čo ho už dávno prerástlo a stáva sa väčším, čo spochybňuje jeho bizarnú predstavu o nekonečnom raste. Aby som trochu ostal pri feminizme – mám dojem, že celá kríza antropocentrizmu je zrastená s krízou bielych mužov, pretože pridlho sme si pod pojmom anthropos – človek vlastne politicky predstavovali postavu muža. A či je text pesimistický, alebo aký, neviem, je to skôr hra s materiálom, ktorý nejakým spôsobom komentuje našu realitu a asociatívne ju pre-pája s tkanivom mýtu, nič viac.

Vaše Lokasté není dramatický text, označil jste ho jako jevištní báseň. Proč jste ho napsal tak, jak jste ho napsal, a proč jste jako autor kladl režisérovi nejednu překážku?

Existovalo viacero impulzov, viacero verzií, možností, ako postupovať. V istom bode mi ale bolo jasné, že musím opustiť postavy a dialógy, pretože z podobných predstáv mi bolo zle, doslova fyzicky. Vedel som, aký materiál ma zaujíma, ale predstava, že by som mal preň hľadať dramatickú formu, že by som sa mal venovať nejakej pseudopsychologizácii, domýšľať a dotvárať mýtus, ktorý s naším svetom nikdy nepočítal, mi bola protivná. Nakoniec som zvolil metódu akéhosi asociatívneho kotla. Prejedený zberom materiálu som začal jednotlivé motívy vrstviť, z mýtu som

si požičal postavy mužov a základnú kostru osudu Lokasté, ale od začiatku som si musel zakázať brat' ohľad na diváka a prikázať si písať tak, ako to baví mňa. Písať s dychom, v podstate fyzicky – telom, vo vlastnom temporytme, mentálne aj fyzicky. Možno to teraz znie arogantne a ako chyba, ale viem, o čom hovorím, ja mám totiž sklony k prílišnej ohľaduplnosti voči divákovi, čo ma ako autora aj režiséra dokáže priviesť k výsledkom, mierne povedané, dost' neutrálnym. Uvidíme, ako to bude v tomto prípade, rozhovor robíme ešte takmer mesiac pred premiérou. A pokiaľ ide o vzťah autora a režiséra, už pred časom som zistil, že ako autor nesmiem brat' na režiséra ohľad a naopak. Viem sa totiž celkom slušne zablokovat', na nejaký čas.

Text zazní v češtině a slovenštině, což je do jisté míry zapříčiněno provozními záležitostmi, tedy koprodukcí Městských divadel pražských a Slovenského komorního divadla Martin a obsazením slovenské herečky a českého herce. Na první čtené jste – vzpomínám si – podotknul, že vám čeština přijde básnivější. Co všechno dvojjazyčnost přináší do inscenace?

V tejto chvíli asi ešte neviem celkom odpovedať, radi by sme to prikryli nejakou koncepciou, ale zase to netreba robiť nasilu, uvidíme. Samotná koexistencia dvoch jazykov a ich striedanie asi trochu môže korešpondovať napríklad aj s mužsko-ženským princípom. Pokiaľ ide o básnivosť, nerád by som sa dotkol slovenčiny a je dost' dobre možné, že českí kolegovia by mali opačný dojem – ten môj asi bude spôsobený väčším počtom dlhých slabík a prirodzenou fascináciou jazykom, ktorý je taký blízky a pritom dokáže byť melodicky a rytmicky taký odlišný.

PTALA SE LENKA DOMBROVSKÁ

Návrhy kostýmů Zuzany Hudákové

POSTAVA IOKASTÉ

Mě Iokasta zvou, jak otec určil mi to jméno. Vzal si mě král Láios, ale že byl bezdětný, ač léta se mnou v domě žil, šel Foiba zeptat se a žádat zároveň, at' obdaří mu palác mužským potomstvem. Však řekl bůh: „Jen neploď děti, vládce Théb, vždy koňmi bohatých, když bozi brání v tom! Vždyť dáš-li život synu, syn tě zabije a celý dům tvůj bude krví procházet.“ Dal rozkoší se unést, vínem rozjařen, a zplodil se mnou syna. Zplodiv dítko to, hned pochopil svou vinu, boží výstrahu: sám probodl mu ostrým kovem kotníky (to dítě potom v Řecku zvali Oidipem) a kázal pastevcům, at' synka pohodí v poušť kithairónských skal, blíž lučin Héřiných; tam pastýři ho najdou koní králových, v dům odnesou a vloží v náruč královny; ta přitiskla k svým prsům plod mlých bolesti a namlvila choti, že je rodičkou. Již v muže s rusou bradou syn můj vyrůstal, když sám to poznal, nebo zvěděl od jiných, tu v touze vypátrat své vlastní rodiče, šel k chrámu Foibovu. I choť můj Láios tam mířil – zjistit chtěl, zda žije doposud syn pohozený kdys. Tak střetli kroky své ti dva kdes v kraji fockém, v těsném rozcestí. Hned velí Oidipovi vozka Láióv: „Jdi stranou, cizinče, pust' napřed vladaře!“ Ten mlčky pyšně dál šel, až mu kopyta těch koní pohmoždila nohy do krve. A vtom (nač dál mám mluvit o tom neštěstí?) syn otce usmrtil, vzal vůz a Polyba jim poctil, pěstouna. Když Sfinx pak soužila a hubila nám město (choť můj nežil už), můj bratr Kreón rozhlásil, že získá mě a zasnoubí se se mnou ten, kdo rozluští lstné panny hádanku. A právě Oidipús, můj syn, hned uhodl, co pěla zhoubná Sfinx. I stal se pánem této země; odměnou i žezlo nad mou celou vlastní obdržel. Nic chudak netušil a vzal si matku svou,

nic matka, že má spávat v lůžku se synem. Dám synu děti, syny dva – a proslulý byl Polyneikés rek a Eteoklés s ním – a též dvě dcery: otec nazval Isménou tu mladší, starší zase Antigonou já. Když Oidipús, jenž zažil strasti veškeré, se dověděl, že žije s matkou v manželství, sám na očích si strašnou zhoubu provedl a zřítelnice zlatou sponou zkrvavil. Když na bradě mým synům chmýří pučelo, tu otce skryli, aby vyšel z paměti zlý osud, spojovaný s mnoha dohady. Je otec v domě živ, však chorý neštěstím zle proklíná své děti kletbou bezbožnou, at' ostrým mečem zničí vladařský svůj dům. Strach padl na oba, že bozi prosbu zlou mu splní, kdyby dále žili společně: i shodli se, že mladší Polyneikés dřív a dobrovolně půjde ze své otčiny, však Eteoklés má být v zemi vladařem a po roce jej střídat. Když pak na stolci již seděl, nechtěl z trůnu svého odstoupit a Polyneika štvál jak psance ze země. Ten přišel do Argu a krále Adrásta si dceru za choť vzal. Pak vojsko veliké tam sebral z Argejů a vedl je na Théby. Když k sedmibranným hradbám města dorazil, trůn žádal otcovský a k tomu země díl. Já chtěla spor ten srovnat: syna přemluvím, než sáhnou po zbrani, at' s bratrem sejde se. Syn mladší po poslu již příchod ohlásil. Ach ty, jenž sídlíš v nebi v zářném paláci, ó Die, spas nás! Dej, at' děti smíří se! Vždyť jsi-li moudrý, nesmíš svolit, aby přec jen stále stejný člověk úpěl v neštěstí!

Takto charakterizuje své životní osudy Iokasté v Euripidových *Foiničankách* (cca 410–409 př. n. l.). Rozšířenější je ovšem převyprávění jejího příběhu, které známe ze Sofoklova *Krále Oidipa* (cca 430–429 př. n. l.). Tady Iokasté páchá sebevraždu jako první, ale ještě předtím se projevuje jako starostlivá žena – tuší a očekává tragédii – a pokouší se svého syna a manžela v jedné osobě, Oidipa, chlácholit.

Co pravíš, odval klidně ze srdce a poslyš mne, bys poznal bezpečně, že věštní síly nemá žádný tvor.

To praví Iokasté poté, co se její syn a manžel konfrontuje s věštcem Teiresiem, který nahlodá Oidipovu sebejistotu. A přestože Iokasté předstírá jistotu a demonstrativně odmítá

„tajemné“ signály, sama hledá možnost, jak předejít katastrofě, například tím, že se rozhodne přinést obět' bohům.

Mé domlouvání neprospívá nic; jdu tedy k tobě Foibe, s touto obětí, rač rozluštění smírné přivodit! Jsme všichni v bázni nad ním jako plavci, když kormidelník hrůze propadne.

Před Oidipem se však nadále pokouší celou věc zlehčovat:

Nač bát se člověku, když náhoda jen vládne, bezpečné pak předtuchy ni o jediné věci nelze mít! Žít maně, jak se dá, tot' nejlepší – Ach, kdo je neboj sňatku s matkou svou: již mnohý ve snách s matkou obcoval. Však člověk nesmí na věc takovou dát nic: tak se mu žije nejsnáze.

Její poslední repliky z hry *Král Oidipús* – potom už jen Posel přináší zprávu, že Iokasté spáchala sebevraždu – zní takto:

OIDIPÚS: Ty bud' jen klidná! Zjeví-li se snad, že praotrocké matky syn, já sám jsem praotrokem, ty cti neztratíš! IOKASTÉ: Však slyš mne přece, prosím, nečiň to! OIDIPÚS: Ne, neposlechnu, musím, zvědět pravdu! IOKASTÉ: Já radím dobře, chci tvé blaho jen! OIDIPÚS: Už dávno mrzí mě to blaho tvé – IOKASTÉ: Kéz nepoznáš kdy, ubohý, kdo jsi! OIDIPÚS: Nuž přijde onen pastýř konečně? Tu zde vzal d'as i s jejím šlechtictvím! IOKASTÉ: Ó hrůza! Synu bídy! Takto jen tě mohu naposledy oslovit!

V Senecově *Oidipovi* (1. st. n. l.) žádá krutou smrt od syna, respektive manžela, ne náhodou chce, aby povstala přímo ze zranění jejího lůna.

Já hříšná matka! Chci jen smrt a cestu k ní si musím sama objevit. A ty, jestli jsi otcovrah, i matku zabij! To je to poslední, čím dílo završíš. Sem s mečem! Touhle zbraní zhybnul muž. Proč mu to jméno dávám? Byl můj tchán! Mám ostří meče vbodnout do prsou, nebo mám hrdlo obnažit a tnout? Nevíš, co vybrat? Ved' svoji ruku sem, kde v lůně hostila jsem manžele i syna.

Jak v Euripidových, tak i v Senecových *Foiničankách* (1. st. n. l.) Iokasté neumírá vlastní rukou bezprostředně na následky odhalení Oidipova původu, ale zůstává naživu i po jeho odchodu z Théb a nechá se nadále zkoušet osudem. Polyneikés, jeden ze synů, kterého zplodila s Oidipem, chystá útok proti rodnému městu. To je rozhodnutý bránit jeho bratr Eteoklés. Dcera Antigoné vyzývá Iokasté, aby zabránila vojenskému střetu, který by byl katastrofou nejen pro rod Labdakovců, ale pro celá město. Iokasté se rozhodne pro „Sofiinu volbu“ na ruby, když říká:

Svou hlavu položím jim do cesty. Budu stát mezi zbraněmi – a ten, kdo chce na bratra zaútočit, musí nejdřív na mne. Ten, kdo je zbožný, uposlechne matku – bezbožník může zvednout proti mně svůj meč. Ačkoli jsem už stará, udržím prudké mládí na uzdě. Dokud tady jsem, nic se nestane. A pokud se tu stane zločin přede mnou, nebude jenom jeden!

V Euripidových *Foiničankách* Iokasté nakonec přece jen umírá, v Senecově verzi zůstává její osud nejistý, nedopovězený.

Dnes jsou Iokastiny útrapy staré více než dva tisíce let a navzdory tomu, že vystupuje ve větším počtu zachovaných her než Oidipús, přežívá stále jen v jeho stínu. Také komplex, který je po ní pojmenovaný, zůstává méně známý než ten Oidipův.

MIRO DACHO

... a nebyl to sloup ale žena Iokasté královna matka poslední co zůstala na náměstí když samopaly rozehnaly to mračno Iokasté matka dvou synů kteří proti sobě vedou tuto válku každý chce být král chce vládnout jenomže čemu za chvíli tady zůstane jen prach a radiace a na dně moře rozbité amfory...

LUKÁŠ BRUTOVSKÝ: IOKASTÉ (2022)
Hru si můžete přečíst v *Moderním divadle* č. 2, roč. 16 (rok 2022).

TVŮRCI

LUKÁŠ BRUTOVSKÝ

Je absolventem bilingvního gymnázia v Popradu a divadelní režie a dramaturgie na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě, v ročníku režiséra Petra Mikulíka a dramaturga Martina Porubjaka. Absolvoval zde i doktorandské studium. Již během studií zaznamenal úspěch s inscenacemi ruské klasiky *Smrt Tarelkina* a *Výnosné místo*, které hostovaly a získaly ocenění na několika mezinárodních festivalech. Slovenská kritika jej nominovala za inscenaci *Výnosného místa* na ocenění v anketě DOSKY. Režijně spolupracoval se slovenskými (Bratislava, Nitra, Trnava, Košice) i českými divadly (Kladno, Brno, Ostrava, Praha, České Budějovice). V roce 2014 se stal laureátem ceny českých Divadelních novin za nejlepší režii sezony za inscenaci *Maryša* v brněnském HaDivadle. Od roku 2015 je uměleckým šéfem Slovenského komorního divadla v Martině. Kromě režii se podílí na tvorbě inscenací i jako překladatel, autor adaptací, hudební skladatel, je autorem několika divadelních her.

MIRO DACHO

Na Divadelní fakultě Vysoké školy múzických umění v Bratislavě vystudoval teorii a kritiku divadelního umění, divadelní režii a dramaturgii. Absolvoval zde i doktorandské studium. V roce 2018 se habilitoval. Je pedagogem Katedry režie a dramaturgie Divadelní fakulty VŠMU. Autorsky a dramaturgicky spolupracoval s několika českými divadly a většinou slovenských profesionálních scén. Hrál v inscenacích divadla Ludus, Studia 12, na Divadelní fakultě VŠMU, v Divadle Andreje Bagara v Nitře. Je autorem divadelních her *For sale* a *Paperback*, pravidelně spolupracuje s Rozhlasem a televizí Slovenska. V letech 2018–2019 byl interním dramaturgem Činohry Slovenského národního divadla, od ledna 2020 je dramaturgem Slovenského komorního divadla v Martině. Nejčastěji pracuje v tandemu s režisérem Lukášem Brutovským.

PAVEL BORÁK

Brněnský rodák, v roce 1999 absolvoval Divadelní fakultu JAMU. Při dosud asi 170 realizacích opakovaně spolupracoval s režiséry Matějem T. Růžičkou, Zojou Mikotovou, J. A. Pitínským, Ondřejem Elbelem, Pavlem Šimákem, Martinem Glaserem, Lukášem Brutovským a dalšími, od roku 2008 pravidelně spolupracuje s režisérem Romanem Polákem. Za scénu k inscenaci Molièrova *Misanropa* ve Slovenském komorním divadle v Martině získal ocenění DOSKY za nejlepší scénografii sezony 2009/2010, scéna pro inscenaci *Bratři Karamazovi* získala nominaci na Cenu DOSKY 2013, stejně jako scéna pro drama *Nevěsta hůl* v roce 2015. Od r. 2019 působí v ateliéru scénografie na Janáčkově akademii múzických umění. Ve volném čase cestuje, zahradničí a spí. Inspiraci čerpá, pokud možno, všude – kromě divadla.

ZUZANA HUDÁKOVÁ

Absolvovala magisterské i doktorandské studium divadelní scénografie na Divadelní fakultě Vysoké školy múzických umění v Bratislavě. Věnuje se scénické a kostýmové tvorbě v oblasti divadla, filmu i televize, grafice a designu, externě vyučuje na VŠMU v Bratislavě. Pravidelně spolupracuje se slovenskými a českými divadly – kamennými i nezávislými, především s režiséry Lukášem Brutovským a Tomášem Procházkou. Mezi nejvýznamnější inscenace, na kterých pracovala jako kostýmní výtvarnice, patří *Les* ve Slovenském komorním divadle v Martině, *Maryša* v HaDivadle v Brně, *Misanthrop* ve Švandově divadle v Praze, *Persona* v Divadle Aréna v Bratislavě, *Plíce* v Divadle Astorka Korzo '90 Bratislava, kde navrhla také scénu, *Oedipus Rex (Mommie Dearest)* v Divadle Petra Mankoveckého, *Opilí* v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě, *Heda Gablerová* v Horáckém divadle v Jihlavě. Navrhla kostýmy pro filmy *Freedom*, *Na prach* a televizní seriály *Mordparta* a *Specialisté*.

MARTIN TALAGA

Tanečník, choreograf a performer, zajímá se ale také o experimentální a vizuální díla, folklor a drag umění. V roce 2016 založil s choreografem a tanečníkem Markem Zelinkou spolek PLAYboyz. Jako choreograf je autorem několika úspěšných inscenací *Sarx*, *Faunus*, *Soma* – za

níž získal ocenění Objev roku a Taneční inscenace roku na festivalu Česká taneční platforma 2018. Je také matkou umělecké platformy PiNKBUS, který byl kritiky označen za jeden z nejvýznamnějších počínů na pražské scéně. Získal poctu festivalu ...příští vlna/next wave... v kategorii Producentův počín roku 2021 a byl nominován na cenu DNA 2022.

MATOUŠ ONDRA

Studoval Audiovizuální tvorbu a divadlo na brněnské JAMU s neúspěšným absolutoriem. Věnuje se primárně fotce a videu, zvláště promítání živě upravovaného videa do prostoru a vztahu videa se zvukem, světlem, senzory atd. Spolupracoval na projektech v Národním divadle Brno, Slovenském Národním divadle, SKD Martin, Horáckém divadle Jihlava, Studiu Marta, A studiu Rubín... Je technikem ve Studiu ALTA a VJ kapely Opatův modul.

JANA OL'HOVÁ

Absolventka herectví na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě. V letech 1985–1988 byla členkou hereckého souboru Jozefa Gregora Tajovského ve Zvoleně, od roku 1988 je členkou Slovenského komorního divadla v Martině. Působí jako pedagožka na Konzervatoři Jána Levoslava Bellu v Banské Bystrici. Má šest dětí. Kromě toho, že je členkou činohry Slovenského národního divadla, zůstala věrná také martinské scéně. Jana Ol'hová pravidelně účinkuje též v Městském divadle Žilina, v Divadle Aréna či v Divadle SkRAT. Výběr z filmografie: *Tisícročná včela* (1983), *Želary* (2003), *Muzika* (2007), *Bathory* (2008), *Dom* (2011), *Čistič* (2015), *Křížáček* (2017), *Ostrý nožem, Amnestie* (2019), *Šarlatán*, *Muž se zaječímá ušima* (2020), *Světlnoc*, *Piargy*, *Buko* (2022). Je držitelkou několika cen Literárního fondu (za roli Juany v inscenaci *Don(a) Juan(a)*), za roli Faidry v inscenaci *Faidra*, za roli Barbary v inscenaci *August na konci Ameriky*), ocenění DOSKY 2009 za Nejlepší ženský herecký výkon (postava Sary v inscenaci *Mobil*), Ceny Tatra Banky 2010 v kategorii Divadlo za herecký výkon v inscenaci *Misanthrop*, v roce 2022 převzala od prezidentky Řád Ludovíta Štúra II. třídy za mimořádné zásluhy o rozvoj Slovenské republiky v oblasti kultury a umění.

PETR KONÁŠ

Po střední škole pro geodety vystudoval Vyšší odbornou školu hereckou v Praze-Michli. Konkurs na roli Romea v Shakespearově *Romeovi a Julii* v Západočeském divadle v Chebu mu přinesl angažmá a možnost ztvárnit řadu výrazných rolí. Po pěti letech v Chebu přijal nabídku na dalších šest sezon do angažmá v Divadle Josefa Kajetána Tyla v Plzni. Mezi jeho role patřil například Kazimír v *Kazimírovi a Karolíně* Ođona von Horvátha, kníže Václav v Tylových *Krvavých křtinách*, baron Tuzenbach z Čechovových *Tří sester* atd. Do širokého diváckého povědomí se dostal díky mnoha rolím v různých televizních seriálech, například *Ordinace v růžové zahradě 2*, *Cesty domů*, *Modrý kód*, *Šéfka* a dalších. V Městských divadlech pražských je od sezony 2018/2019. Hraje v inscenacích *Neviditelný*, *Kanibalky* a *Kanibalky 2*, *Romeo* a *Julie* a dalších.

JURAJ POLIAK

Absolvent Vysoké školy výtvarných umění v Bratislavě a několika zahraničních stáží v Řecku a Francii. Věnuje se grafice, designu, instalacím a scénografi. Je členem divadelně-hudebně-výtvarného seskupení Med a prach a výtvarné skupiny Rôzňakí. Samostatně vystavoval v Řecku, ve Francii, Washingtonu a skupinově v několika polských městech, Norimberku, Grazi, Győri, Vídní, Saint-Étienne. Od roku 2011 se pravidelně věnuje také divadelní scénografii ve spolupráci s několika slovenskými režisérkami a režiséry (Andrej Kalinka, Ján Luterán, Rastislav Ballek, Lukáš Brutovský, Alena Leľková ad.). V několika inscenacích skupiny Med a prach se představil také jako účinkující. Za svou tvorbu získal několik ocenění doma i v zahraničí (například v anketě DOSKY 2015 zvítězil v kategorii scénografie za výpravu k inscenaci *Mojmír II. aneb Soumrak říše* v režii Rastislava Balleka).

SLOVENSKÉ KOMORNÍ DIVADLO MARTIN

Slovenské komorní divadlo v Martině vzniklo roku 1944 jako druhé profesionální divadlo na Slovensku. Nebylo založeno, ale vzniklo z vnitřní potřeby města a slovenských ochotníků. První premiéra se uskutečnila za poměrně dramatických okolností 22. ledna 1944. V režii Andreje Bagara SKD uvedlo Verhaerenova *Filipa II.*, protitotalitní inscenaci, která byla zakázána, což znamenalo také politickou represí i ohrožení existence divadla.

Během svého fungování prošlo různými etapami (v roce 1951 změnilo název na Divadlo Slovenského národního povstání, později Armádní divadlo, poté opět Divadlo SNP, až se roku 2003 vrátilo ke svému původnímu názvu). Divadlem prošla řada významných slovenských herců (hrál zde např. Štefan Kvietik, Vlado Müller, Eva Krížiková, Emil Horváth st. i ml., Marián Geišberg), režírovali tu významní režiséři (Miloš Pietor, Peter Scherhauser, Ľubomír Vajdička, Roman Polák).

V současné době se věnuje především autorské a progresivní tvorbě, nabízí doprovodné a vzdělávací programy a hojně se účastní zahraničních festivalů.

Národní dům Martin – hlavní scéna Slovenského komorního divadla – byl po rozsáhlé rekonstrukci slavnostně otevřen 19. 12. 2008
FOTO: archiv divadla

PRVNÍ ŘADA

KLUB DIVÁKŮ MĚSTSKÝCH DIVADEL PRAŽSKÝCH

MÍSTO DŮVĚRNÝCH POTKÁNÍ – POŘAD HOVORŮ A HUDBY, S LIDMI Z JEVIŠTĚ I ZÁKULISÍ – JEN PRO VÁS!

VÍCE ZÁŽITKŮ! VÍCE VÝHOD! ABSOLUTNÍ PŘEHLED!

CHCETE MÍT MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ, TEDY DIVADLA ABC, ROKOKO A KOMEDIE, Z PRVNÍ ŘADY? RAČTE VSTOUPIT DO NAŠEHO KLUBU DIVÁKŮ PRVNÍ ŘADA!

BUĎTE

Více informací o výhodách pro členy klubu najdete na našem webu www.mestskadivadlaprazska.cz.

V OBRAZE!

LUKÁŠ BRUTOVSKÝ
IOKASTÉ

MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ & SLOVENSKÉ KOMORNÍ DIVADLO MARTIN

SVĚTOVÁ PREMIÉRA 28. 10. 2022 VE SLOVENSKÉM KOMORNÍM DIVADLE MARTIN
ČESKÁ PREMIÉRA 5. 11. 2022 V DIVADLE KOMEDIE

Druhá premiéra sezony 2022/23.

Program k inscenaci vydávají Městská divadla pražská.

Ředitel Daniel Příbyl.

Umělecký šéf Michal Dočekal.

Zřizovatelem je Magistrát hlavního města Prahy.

Program připravili Lenka Dombrovská a Miro Dacho.

Grafická úprava Lucie Zelená.

Představení vzniklo za finanční podpory Ministerstva kultury ČR,
Fondu na podporu umenia a Slovenského institutu v Praze.

ŘEKL MÝTUS

fond
na podporu
umenia

u.

MINISTERSTVO
KULTURY

bnt
attorney's
IN CEE

ŽILINSKÝ
SAMOSPRÁVNY
KRAJ

MĚSTSKÁ
DIVADLA
KOMEDIE PRAŽSKÁ
ROKOKOABC

